ଦାନିଏଲ ପୁସ୍ତକ - ସଂଖ୍ୟା ଉଣଚାଳିଶ

ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୟ ବୁନାଇର ଆବରଣ ଉନ୍ମୋଚନ: ଶେଷ ଦିନମାନରେ ଉଇଲିଆମ୍ ମିଲରଙ୍କ ସ୍ୱପ୍ନ ଏବଂ ମୌଳିକ ସତ୍ୟମାନଙ୍କର ପୁନଃସ୍ଥାପନା

Jeff Pippenger
2024-01-03

ଆମେ ଶେଷ ଦିନମାନଙ୍କରେ ୱିଲିୟମ୍ ମିଲରଙ୍କ ସ୍ୱପ୍ନର ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ପ୍ରୟୋଗକୁ ବିଚାର କରୁଛୁ, କାରଣ ସେଠାରେ ସମସ୍ତ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀ ନିଜର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ପୂରଣକୁ ପାଉଥାଏ। ମିଲରଙ୍କ ସ୍ୱପ୍ନ ମିଲରଙ୍କ ସେବକାର୍ଯ୍ୟ ମାଧ୍ୟମରେ ସଂକଳିତ ହୋଇଥିବା ଆଡଭେଣ୍ଟିଜ୍ମର ଭିତ୍ତିସ୍ଥ ସତ୍ୟମାନଙ୍କର ଆବିଷ୍କାର, ସ୍ଥାପନ, ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ, ସମାଧିସ୍ଥ କରିଦେବା ଏବଂ ପୁନଃସ୍ଥାପନକୁ ଚିହ୍ନଟ କରେ। ସେହି ଭିତ୍ତିସ୍ଥ ସତ୍ୟମାନେ 1798 ମସିହାରେ ଅନାବୃତ ହୋଇଥିବା ସତ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରୁଥିଲେ। ସେହି ସତ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଉଲାଇ ନଦୀର ଦର୍ଶନ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରାଯାଇଛି। Early Writings ପୁସ୍ତକରେ ଲିପିବଦ୍ଧ ହୋଇଥିବା ମିଲରଙ୍କ ସ୍ୱପ୍ନ ତାଙ୍କର ଦ୍ୱିତୀୟ ସ୍ୱପ୍ନ ଥିଲା, ଏବଂ ଯେପରିକି ମିଲର ସ୍ୱୟଂ ନେବୂଖଦ୍ନେଜର ଦ୍ୱାରା ପୂର୍ବଛାୟିତ ହୋଇଥିଲେ, ସେପରି ସେହି ସ୍ୱପ୍ନଟି ମଧ୍ୟ ନେବୂଖଦ୍ନେଜରଙ୍କ ଦ୍ୱିତୀୟ ସ୍ୱପ୍ନ ଦ୍ୱାରା ପୂର୍ବଛାୟିତ ହୋଇଥିଲା।

ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ପ୍ରବନ୍ଧଗୁଡ଼ିକ ଏହା ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିଛି ଯେ, ନେବୁଖଦ୍ନେଜ୍ଜରଙ୍କ ଜୀବନରେ "ସାତ କାଳ" ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପଶୁର ହୃଦୟ ସହିତ ବାସ କରିବାର ଅବସ୍ଥା ପ୍ରତୀକାତ୍ମକ ଭାବରେ 1798 ମସିହାରେ ସମାପ୍ତ ହୋଇଥିଲା। ପରେ ତାଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ପୁନଃସ୍ଥାପିତ ହେଲା, ଏବଂ ପ୍ରଥମଥର ପାଇଁ ନେବୁଖଦ୍ନେଜ୍ଜର ଜଣେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ମଣିଷଙ୍କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କଲେ। "ଅନ୍ତକାଳ"ର ପରିପ୍ରେକ୍ଷିତରେ, 1798 ମସିହାରେ ସେ "ଜ୍ଞାନୀମାନଙ୍କୁ" ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କଲେ। ଆମେ ଏହା ମଧ୍ୟ ଚିହ୍ନିତ କରିଛୁ ଯେ, ବାବିଲର ପ୍ରଥମ ରାଜା ଭାବରେ, ନେବୁଖଦ୍ନେଜ୍ଜରଙ୍କ "ସାତ କାଳ"ର ବିଚାର, ବାବିଲର ଶେଷ ରାଜା ବେଲ୍ଶଜ୍ଜରଙ୍କ ଦୁଇ ହଜାର ପାଞ୍ଚଶେ କୋଡ଼ିଏ (mene, mene, tekel, upharsin)ର ବିଚାରର ପୂର୍ବଛାୟା ଥିଲା।

> "ବାବିଲୋନର ଶେଷ ଶାସକଙ୍କ ପାଖକୁ, ଯେପରିକି ପ୍ରତିରୂପରେ ତାହାର ପ୍ରଥମ ଶାସକଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଥିଲା, ସେପରି ଦିବ୍ୟ ପ୍ରହରୀଙ୍କ ରାୟ ଆସିଲା: 'ହେ ରାଜା, ... ତୁମକୁ କୁହାଯାଉଛି; ରାଜ୍ୟ ତୁମଠାରୁ ବିୟୋଜିତ ହୋଇଯାଇଛି।' ଦାନିଏଲ 4:31।" Prophets and Kings, 533.

ସିଷ୍ଟର ହ୍ୱାଇଟ୍ ବେଲ୍ଶାଜ୍ଜରଙ୍କୁ ତାଙ୍କର ବିଚାର-ଘଣ୍ଟାରେ "ମୂର୍ଖ ରାଜା" ବୋଲି ଚିହ୍ନିତ କରିଥିଲେ। ନେବୁଖଦ୍ନେଜରଙ୍କ ବିଚାର-ଘଣ୍ଟାର ଉପସଂହାରରେ, ସେ "ଜ୍ଞାନୀ ରାଜା"ଙ୍କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରନ୍ତି, କାରଣ ସେ "ସାତ କାଳ"ର ବିଚାରରୁ ଲାଭାନ୍ୱିତ ହୋଇଥିଲେ; ଏବଂ ବେଲ୍ଶାଜ୍ଜର, ଯଦ୍ୟପି ସେ ସେହି ଇତିହାସ ଜାଣୁଥିଲେ, ତଥାପି ତାହାରୁ ଲାଭାନ୍ୱିତ ହେବାକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କଲେ।

> "କିନ୍ତୁ ବେଲ୍ଶଜ୍ଜରଙ୍କର ଆମୋଦ-ପ୍ରମୋଦ ପ୍ରତି ପ୍ରେମ ଏବଂ ଆତ୍ମ-ମହିମାକୀର୍ତ୍ତନର ଭାବ ସେହି ଶିକ୍ଷାଗୁଡ଼ିକୁ ମିଟାଇଦେଲା, ଯାହାକି ସେ କେବେମଧ୍ୟ ଭୁଲିଯିବା ଉଚିତ୍ ନଥିଲା; ଏବଂ ସେ ନେବୁଖଦ୍ନେଜରଙ୍କ ଉପରେ ବିଶିଷ୍ଟ ବିଚାର ଆଣିଥିବା ପାପସମୂହ ସଦୃଶ ପାପ କଲେ। ତାଙ୍କୁ କୃପାପୂର୍ବକ ଦିଆଯାଇଥିବା ସୁଯୋଗଗୁଡ଼ିକୁ ସେ ବ୍ୟର୍ଥ କରିଦେଲେ, ସତ୍ୟ ସହିତ ପରିଚିତ ହେବା ପାଇଁ ତାଙ୍କ ଅଧିକାରକ୍ଷେତ୍ର ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ସୁଯୋଗଗୁଡ଼ିକର ଉପଯୋଗ କରିବାକୁ ଅବହେଳା କଲେ। 'ମୁଁ ଉଦ୍ଧାର ପାଇବା ପାଇଁ କ'ଣ କରିବା ଦରକାର?'—ଏହା ସେହି ମହାନ କିନ୍ତୁ ମୂର୍ଖ ରାଜା ଉଦାସୀନତାର ସହିତ ଅବହେଳା କରି ଯାଇଥିବା ଗୋଟିଏ ପ୍ରଶ୍ନ ଥିଲା।" Bible Echo, April 25, 1898.

ନେବୁଖଦ୍ନେଜର 1798 ମସିହାରେ "ଜ୍ଞାନୀମାନଙ୍କ"ର ଏକ ପ୍ରତୀକ, ଯେମାନେ ଶେଷକାଳରେ ଜ୍ଞାନର ବୃଦ୍ଧିକୁ ବୁଝନ୍ତି।

> ତାଙ୍କ ମୁଖରୁ ସେହି ଗର୍ବିତ ଦମ୍ଭୋକ୍ତି ପ୍ରାୟ ଶେଷ ହୋଇନଥିବା ବେଳେ, ସ୍ୱର୍ଗରୁ ଏକ ସ୍ୱର ତାଙ୍କୁ କହିଲା ଯେ ପରମେଶ୍ୱର ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ କରିଥିବା ବିଚାରର ସମୟ ଆସିପହଞ୍ଚିଛି। ଏକ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ତାଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ହରଣ କରାଗଲା, ଏବଂ ସେ ପଶୁସଦୃଶ ହେଲେ। ସାତ ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ ଏଭଳି ଅବନତ ଅବସ୍ଥାରେ ରହିଲେ। ସେହି ସମୟର ଶେଷରେ ତାଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ପୁନର୍ବାର ତାଙ୍କୁ ଫେରାଇ ଦିଆଗଲା; ଏବଂ ତାହାପରେ, ନମ୍ରତାସହିତ ସ୍ୱର୍ଗର ମହାନ

ପରମେଶ୍ୱ ରଙ୍କ ପ୍ର ତି ନୟନ ଉପରକୁ ଉଠାଇ, ସେ ଏହି ଶାସ୍ତ ିରେ ଦିବ୍ୟ ହସ୍ତ କୁ ସ୍ୱ ୀକାର କଲେ, ଏବଂ ପୁନର୍ବାର ନିଜ ସିଂହାସନରେ ପୁନଃସ୍ଥ ାପିତ ହେଲେ।

"ଏକ ସାର୍ବଜନୀନ ଘୋଷଣାରେ, ରାଜା ନେବୁକଦ୍ନେଜର ନିଜ ଅପରାଧକୁ, ଏବଂ ତାଙ୍କ ପୁନଃସ୍ଥାପନାରେ ପ୍ରକାଶିତ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ମହାନ କୃପାକୁ, ସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ। ପବିତ୍ର ଇତିହାସରେ ଲିପିବଦ୍ଧ ଅନୁସାରେ, ଏହା ତାଙ୍କ ଜୀବନର ଶେଷ କାର୍ଯ୍ୟ ଥିଲା।" Review and Herald, February 1, 1881.

ନେବୁଖଦ୍ନେଜ୍ଜରଙ୍କ "ସାତ କାଳ"ର ଶେଷରେ ସେ ଏକ ସାର୍ବଜନୀନ ଘୋଷଣା କଲେ, ଯାହାରେ ଏକ ସାର୍ବଜନୀନ ସ୍ୱୀକାରୋକ୍ତି ମଧ୍ୟ ସମ୍ମିଳିତ ଥିଲା। ନେବୁଖଦ୍ନେଜ୍ଜର ଭାବରେ ମିଲର 1798 ମସିହାର "ଜ୍ଞାନୀ"ମାନଙ୍କୁ ପ୍ରତୀକୀକୃତ କରନ୍ତି, ଯେମାନେ ଶେଷକାଳରେ ଜ୍ଞାନର ବୃଦ୍ଧିକୁ ବୁଝନ୍ତି। ସେମାନଙ୍କ ଉଭୟଙ୍କର ଦୁଇଟି ସ୍ୱପ୍ନ ଥିଲା, ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ ଦ୍ୱିତୀୟ ସ୍ୱପ୍ନ ପ୍ରତୀକାତ୍ମକ ଭାବରେ "ସାତ କାଳ"କୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ। ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ଲେଖାମାନଙ୍କରେ ଦେଖାଯାଇଛି ଯେ "ସାତ କାଳ" ଏକ ସଂକ୍ରାନ୍ତି ବିନ୍ଦୁକୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ।

୧୭୯୮ ମସିହାରେ, ନବୂଖଦ୍ନେଜର ତାଙ୍କର ଗର୍ବିତ ଅବସ୍ଥାରୁ ଜ୍ଞାନୀମାନଙ୍କର ଅବସ୍ଥାକୁ ଏକ ପରିବର୍ତ୍ତନର ଚିହ୍ନ ଦେଇଥାଏ। ଏଥିରେ ତାଙ୍କର ସାର୍ବଜନୀନ ସ୍ୱୀକାରୋକ୍ତି ସମ୍ମିଳିତ ଥିଲା। ୧୭୯୮ ମସିହା ବାଇବେଲୀୟ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ପଞ୍ଚମ ଓ ଷଷ୍ଠ ରାଜ୍ୟର ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ ପରିବର୍ତ୍ତନ-ବିନ୍ଦୁ ମଧ୍ୟ ଥିଲା। ଏହା ପ୍ରଥମ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତଙ୍କ ଆଗମନକୁ ମଧ୍ୟ ସୂଚିତ କଲା; ଏହିପରି ଭାବରେ ଏହା ଏକ ନୂତନ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ଆରମ୍ଭକୁ ଚିହ୍ନିତ କଲା, କାରଣ ଆସନ୍ତା ବିଚାରର ସତର୍କବାର୍ତ୍ତା ବାଇବେଲୀୟ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ପଞ୍ଚମ ରାଜ୍ୟ ତାହାର ମାରାତ୍ମକ ଘାଉ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦିଆଯାଇପାରୁ ନଥିଲା।

"ଏହି ସନ୍ଦେଶଟି ନିଜେ ଏହି ଆନ୍ଦୋଳନ କେବେ ଘଟିବାକୁ ଥିବା ସମୟ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆଲୋକ ପାତ କରେ। ଏହାକୁ 'ସନାତନ ସୁସମାଚାର'ର ଏକ ଅଂଶ ବୋଲି ଘୋଷିତ କରାଯାଇଛି; ଏବଂ ଏହା ବିଚାରକାର୍ଯ୍ୟର ଆରମ୍ଭକୁ ଘୋଷଣା କରେ। ଉଦ୍ଧାରର ସନ୍ଦେଶ ସମସ୍ତ ଯୁଗରେ ପ୍ରଚାରିତ ହୋଇଆସିଛି; କିନ୍ତୁ ଏହି ସନ୍ଦେଶ ସୁସମାଚାରର ସେହି ଅଂଶ, ଯାହା କେବଳ ଶେଷ ଦିନଗୁଡ଼ିକରେ ମାତ୍ର ପ୍ରଖ୍ୟାପିତ ହୋଇପାରୁଥାନ୍ତା, କାରଣ କେବଳ ସେତେବେଳେ ମାତ୍ର ଏହା ସତ୍ୟ ହେଉଥାନ୍ତା ଯେ ବିଚାରର ଘଣ୍ଟା ଆସିପହଞ୍ଚିଛି। ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀଗୁଡ଼ିକ ବିଚାରକାର୍ଯ୍ୟର ଆରମ୍ଭ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନେଇଯାଉଥିବା ଘଟଣାମାଳାର ଏକ କ୍ରମ ଉପସ୍ଥାପନ କରେ। ଦାନିଏଲ ପୁସ୍ତକ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଏହା ବିଶେଷ ଭାବରେ ସତ୍ୟ। କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କର ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ଯେଉଁ ଅଂଶ ଶେଷ ଦିନଗୁଡ଼ିକ ସହ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ଥିଲା, ଦାନିଏଲଙ୍କୁ ଆଜ୍ଞା ଦିଆଯାଇଥିଲା ଯେ ସେ ତାହାକୁ 'ଶେଷ ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ' ବନ୍ଦ କରି ମୁଦ୍ରାଙ୍କିତ କରନ୍ତୁ। ଆମେ ଏହି ସମୟକୁ ପହଞ୍ଚିବା ପୂର୍ବରୁ, ଏହି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମାନଙ୍କର ପୂରଣ ଉପରେ ଆଧାରିତ ବିଚାର ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଏକ ସନ୍ଦେଶ ପ୍ରଖ୍ୟାପିତ ହୋଇପାରୁନଥାନ୍ତା। କିନ୍ତୁ ଶେଷ ସମୟରେ, ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବକ୍ତା କହନ୍ତି, 'ଅନେକେ ଏପଟେ ସେପଟେ ଦୌଡ଼ିବେ, ଏବଂ ଜ୍ଞାନ ବୃଦ୍ଧି ପାଇବ।' ଦାନିଏଲ 12:4."

ପ୍ରେରିତ ପୌଲ ତାଙ୍କ ସମୟରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଆଗମନ ପ୍ରତୀକ୍ଷା ନ କରିବାକୁ ମଣ୍ଡଳୀକୁ ସତର୍କ କରିଥିଲେ। ସେ କହନ୍ତି, "ସେହି ଦିନ ଆସିବ ନାହିଁ, ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରଥମେ ଧର୍ମଚ୍ୟୁତି ନ ଆସେ, ଏବଂ ସେହି ପାପର ମନୁଷ୍ୟ ପ୍ରକାଶିତ ନ ହୁଏ।" 2 ଥେସଲନୀକୀୟ 2:3। ମହାଧର୍ମଚ୍ୟୁତି ଘଟିଯାଇବା ପରେ ଏବଂ "ପାପର ମନୁଷ୍ୟ"ର ଶାସନର ଦୀର୍ଘ ଅବଧି ଶେଷ ହେବା ପରେ ମାତ୍ର ଆମେ ଆମ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଆଗମନ ପାଇଁ ପ୍ରତୀକ୍ଷା କରିପାରିବୁ। "ପାପର ମନୁଷ୍ୟ," ଯାହାକୁ "ଅନ୍ୟାୟର ରହସ୍ୟ," "ବିନାଶର ପୁତ୍ର," ଏବଂ "ସେହି ଦୁଷ୍ଟ" ବୋଲି ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଇଛି, ସେହି ପାପାସତ୍ତାକୁ ସୂଚିତ କରେ, ଯାହା, ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀରେ ପୂର୍ବକଥିତ ଅନୁଯାୟୀ, 1260 ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନିଜ ସର୍ବୋଚ୍ଚତା ବଜାୟ ରଖିବାକୁ ଥିଲା। ଏହି ସମୟ 1798 ମସିହାରେ ଶେଷ ହେଲା। ସେହି ସମୟ ପୂର୍ବରୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଆଗମନ ଘଟି ପାରୁନଥିଲା। ପୌଲଙ୍କ ଏହି ସତର୍କବାଣୀ 1798 ମସିହା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସମଗ୍ର ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ବ୍ୟବସ୍ଥାକାଳକୁ ଆବରଣ କରେ। ସେହି ସମୟ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଯୁଗରେ ହିଁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଦ୍ୱିତୀୟ ଆଗମନର ସନ୍ଦେଶ ଘୋଷିତ ହେବାକୁ ଥାଏ।

"ଏପରି ସନ୍ଦେ ଶ ପୂର୍ବତନ ଯୁଗମାନଙ୍କ ରେ କେବେ ଦିଆଯାଇନଥିଲା। ଯେପରି ଆମେ ଦେଖିଛୁ, ପୌଲ ଏହାକୁ ପ୍ର ଚାର କରିନଥିଲେ; ସେ ପ୍ର ଭୁଙ୍କ ଆଗମନ ପାଇଁ ସେତେବେଳେ ଅତ୍ୟ ନ୍ତ ଦୂର ଭବିଷ୍ୟ ତକୁ ତାଙ୍କ ଭାଇମାନଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟ ି ନିର୍ଦ୍ଦେ ଶ କରିଥିଲେ। ଧର୍ମସଂସ୍କ ାରକମାନେ ମଧ୍ୟ ଏହାକୁ ଘୋଷଣା କରିନଥିଲେ। ମାର୍ଟିନ ଲୁଥର ନିଜ ସମୟରୁ ପ୍ର ାୟ ତିନିଶେ ବର୍ଷ ପରେ ବିଚାରକାଳକୁ ସ୍ଥ ାନ ଦେଇଥିଲେ। କିନ୍ତୁ 1798 ଠାରୁ ଦାନିଏଲଙ୍କ ପୁସ୍ତ କ ମୁଦ୍ର ାମୁକ୍ତ ହୋଇଛି, ଭବିଷ୍ୟ ବାଣୀସମ୍ବ ନ୍ଧୀୟ ଜ୍ଞ ାନ ବୃଦ୍ଧ ି ପାଇଛି, ଏବଂ ଅନେକେ ସନ୍ନ ିହିତ ବିଚାରର ଗମ୍ଭ ୀର ସନ୍ଦେ ଶ ଘୋଷଣା

> କରିଛନ୍ତି।” The Great Controversy, 356.

୧୭୯୮ ମସିହାରେ, ପରିତ୍ରାଣର କାର୍ଯ୍ୟର ଏକ ନୂତନ ଯୁଗ ଆସିଲା, ଏବଂ ସେହି ନୂତନ ଯୁଗ ୧୮୪୪ ମସିହାରେ ଆରମ୍ଭ ହେବାକୁ ଥିବା ଅନ୍ୟ ଏକ ଯୁଗ ବିଷୟରେ ଏକ ସଚେତନବାଣୀ ଦେଲା। ସେହି ଯୁଗ-ପରିବର୍ତ୍ତନ ସମୟରେ, ଗୋଟିଏ ଦ୍ୱାର ବନ୍ଦ ହେବ, ଏବଂ ଗୋଟିଏ ଦ୍ୱାର ଖୋଲିବ।

> ଫିଲାଦେଲଫିଆସ୍ଥ ମଣ୍ଡଳୀର ଦୂତଙ୍କୁ ଲେଖ; ଏହି କଥାମାନେ ସେହିଜଣ କହୁଛନ୍ତି, ଯିଏ ପବିତ୍ର, ଯିଏ ସତ୍ୟ, ଯାହାଙ୍କ ପାଖରେ ଦାଉଦଙ୍କର ଚାବି ଅଛି, ଯିଏ ଖୋଲନ୍ତି ଏବଂ କେହି ବନ୍ଦ କରି ପାରେ ନାହିଁ; ଏବଂ ବନ୍ଦ କରନ୍ତି, ଏବଂ କେହି ଖୋଲି ପାରେ ନାହିଁ; ମୁଁ ତୁମର କାର୍ଯ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଜାଣେ: ଦେଖ, ମୁଁ ତୁମର ସମ୍ମୁଖରେ ଏକ ଖୋଲା ଦ୍ୱାର ରଖିଛି, ଏବଂ କେହି ତାହାକୁ ବନ୍ଦ କରି ପାରିବ ନାହିଁ; କାରଣ ତୁମର ଅଳ୍ପ ଶକ୍ତି ଅଛି, ତଥାପି ତୁମେ ମୋର ବାକ୍ୟ ପାଳନ କରିଛ, ଏବଂ ମୋର ନାମକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିନାହାଁ। ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ ୩:୭, ୮।

ଏକ ଦ୍ୱାରର ଉଦ୍ଘାଟନ ଏକ ନୂତନ ବ୍ୟବସ୍ଥାକାଳକୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ। ଖ୍ରୀଷ୍ଟପୂର୍ବ 723 ରୁ 1798 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସଂପନ୍ନ ହୋଇଥିବା ପ୍ରଥମ କ୍ରୋଧର ସମାପ୍ତିରେ, 1798 ମସିହାରେ ରାଜ୍ୟଗୁଡ଼ିକର ଏବଂ ବାର୍ତ୍ତାର ଏକ ବ୍ୟବସ୍ଥାକାଳୀନ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଘଟିଥିଲା। ଏହିପରି, ଖ୍ରୀଷ୍ଟପୂର୍ବ 677 ରୁ 1844 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସଂପନ୍ନ ହୋଇଥିବା ଶେଷ କ୍ରୋଧର ସମାପ୍ତିରେ, 1844 ମସିହାରେ ମଧ୍ୟ ଏକ ବ୍ୟବସ୍ଥାକାଳୀନ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଘଟିଥିଲା। 1798 ମସିହାରେ, ନିକଟସ୍ଥ ବିଚାର ବିଷୟରେ ସଚେତନ କରିଥିବା ପ୍ରଥମ ଦୂତଙ୍କ ବାର୍ତ୍ତାର ବ୍ୟବସ୍ଥାକାଳ ଆସିପହଞ୍ଚିଥିଲା। ନବୂଖଦ୍ନିତ୍ସର ଏବଂ ମିଲ୍ଲର—ଉଭୟେ—“ଶେଷ ସମୟ”ରେ “ଜ୍ଞାନୀ” ଭାବେ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରାଯାଇଛନ୍ତି, ଯେତେବେଳେ “ଦ୍ୱାର” ପ୍ରଥମ ଦୂତଙ୍କ ବାର୍ତ୍ତାର ଆଭ୍ୟନ୍ତରୀଣ ବ୍ୟବସ୍ଥାକାଳ ପାଇଁ ଏବଂ ସମୁଦ୍ର ପଶୁଠାରୁ ପୃଥିବୀ ପଶୁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବାହ୍ୟ ବ୍ୟବସ୍ଥାକାଳୀନ ପରିବର୍ତ୍ତନ ପାଇଁ ଖୋଲାଯାଇଥିଲା। 1844 ମସିହାର ଅକ୍ଟୋବର 22 ତାରିଖରେ ଅତି ପବିତ୍ର ସ୍ଥାନକୁ ପ୍ରବେଶ କରିବାର ଦ୍ୱାର ଖୋଲାଗଲା ବେଳେ, ପ୍ରଥମ ଦୂତଙ୍କ ବାର୍ତ୍ତାର ବ୍ୟବସ୍ଥାକାଳ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଲା, ଏବଂ ତୃତୀୟ ଦୂତଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥାକାଳ ଓ ଅନୁସନ୍ଧାନମୂଳକ ବିଚାର ଆସିପହଞ୍ଚିଲା।

ମିଲରଙ୍କ ଦ୍ୱିତୀୟ ସ୍ୱପ୍ନ 1798 ମସିହାରେ ଗୋଟିଏ ଦ୍ୱାର ଖୋଲାଯାଇଥିବା ସମୟରୁ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ, ଏବଂ “ଦୁଇ ସାକ୍ଷୀ”ଙ୍କ ଅନ୍ତର୍କାଳୀନ ଅବଧିରେ ଗୋଟିଏ ଦ୍ୱାର ଖୋଲାଯାଇଥିବା ସମୟରେ ଏହାର ସମାପ୍ତି ହୁଏ, ଯେଉଁମାନେ ମଧ୍ୟରାତ୍ରୀର ଘୋଷଣାର ସନ୍ଦେଶ ପ୍ରଖ୍ୟାପନ କରିବା ପାଇଁ ପୁନର୍ଜୀବିତ କରାଯାନ୍ତି। ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀମୂଳକ ଭାବରେ ନେବୂଖଦ୍ନେଜ୍ଜର ଓ ମିଲର ଉଭୟେ 1798 ମସିହାରେ ସମୁଦ୍ର ପଶୁର ରାଜ୍ୟରୁ ପୃଥିବୀ ପଶୁର ରାଜ୍ୟକୁ ହେଉଥିବା ରୂପାନ୍ତରଣକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରୁଥିଲେ। ସେମାନେ ଉଭୟେ 1844 ମସିହାରେ ତଦନ୍ତମୂଳକ ନ୍ୟାୟବିଚାରର ସନ୍ନିକଟତା ଏବଂ ଆଗମନର ଘୋଷଣାକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରନ୍ତି। 1798 ଓ 1844, ଲେବୀୟ ପୁସ୍ତକ ଛବିଶତମ ଅଧ୍ୟାୟରେ ଉଲ୍ଲେଖିତ “ସାତ କାଳ” ଅବଧିରେ ସମ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥିବା ତାଙ୍କ ଜନଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରଥମ ଏବଂ ଶେଷ “କ୍ରୋଧୋଦ୍ଗାର”ର ସମାପ୍ତିକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ। 1798 ରୁ 1844 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତର ଛଅଚାଳିଶ ବର୍ଷ ଆତ୍ମିକ ମନ୍ଦିରର ନିର୍ମାଣକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ଯାହା ପାଖକୁ ଚୁକ୍ତିର ଦୂତ 22 ଅକ୍ଟୋବର, 1844 ତାରିଖରେ ହଠାତ୍ ଆସିଥିଲେ, ଯେତେବେଳେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ପବିତ୍ର ସ୍ଥାନରୁ ଅତି ପବିତ୍ର ସ୍ଥାନକୁ ରୂପାନ୍ତରିତ ହେଉଥିଲେ।

1798 ଏବଂ 1844, “ସାତ ସମୟ” ଦ୍ୱାରା ଚିହ୍ନିତ ହୋଇଥିବା ରୂପାନ୍ତରଗୁଡ଼ିକୁ (ଏକାଧିକ) ସ୍ପଷ୍ଟ କରେ। 1856 ମସିହାରେ ମିଲେରାଇଟ୍ ଫିଲାଦେଲଫିଆନ୍ ଆଡଭେଣ୍ଟିଜମ୍‌ରୁ ମିଲେରାଇଟ୍ ଲାଓଦିକିଆନ୍ ଆଡଭେଣ୍ଟିଜମ୍‌କୁ ହୋଇଥିବା ରୂପାନ୍ତରଟି ମଧ୍ୟ “ସାତ ସମୟ” ବିଷୟକ ଜ୍ଞାନର ବୃଦ୍ଧି ଦ୍ୱାରା ଚିହ୍ନିତ ହୋଇଥିଲା, ଯାହା ପରେ 1863 ମସିହାରେ ଅସ୍ୱୀକୃତ ହେଲା। 1798 ମସିହାରେ, ଦାନିଏଲ ପୁସ୍ତକରୁ ଜ୍ଞାନର ଏକ ବୃଦ୍ଧି ଘଟିଥିଲା, ଯାହାରେ ଲେବ୍ୟବ୍ୟବସ୍ଥା ଛବିଶର ସେହି “ସାତ ସମୟ” ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ଥିଲା, ଯାହାକୁ ମିଲେରାଇଟ୍ ଫିଲାଦେଲଫିଆନ୍ ଆଡଭେଣ୍ଟିଜମ୍‌ର ଶେଷରେ ଅସ୍ୱୀକୃତ କରାଯିବାକୁ ଥିଲା।

ପ୍ରଥମ ଦୂତଙ୍କ ଆନ୍ଦୋଳନର ଫିଲାଦେଲଫିଆରୁ ଲାଓଦିକିଆ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସ୍ଥାନାନ୍ତରଣ 1856 ରୁ 1863 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସାତ ବର୍ଷ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ ହୋଇଥିଲା। ଲାଓଦିକିୟ ସନ୍ଦେଶ 1856 ମସିହାରେ ପହଞ୍ଚିଲା, ଏବଂ ସାତ ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ “ସାତ ସମୟ”ର ସେହି ନୂତନ ଆଲୋକ, ଯାହାର ମୋହର ଖୋଲାଯାଇଥିଲା, ଏକ ତିନି-ପଦକ୍ରମିକ ପରୀକ୍ଷା ପ୍ରକ୍ରିୟା ଉତ୍ପନ୍ନ କଲା, ଯାହାକୁ 1863 ମସିହାରେ ଆଡଭେଣ୍ଟିଜମ୍ ବିଫଳ କଲା। “ସାତ ସମୟ”ର ଆଲୋକକୁ କିମ୍ବା ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ,

କିମ୍ବା ପ୍ର ତ୍ୟ ାଖ୍ୟ ାନ କରିବାକୁ ସାତ ବର୍ଷ ଦିଆଯାଇଥିଲା। ମିଲେରାଇଟ୍ ଫିଲାଦେଲଫିୟ ଆଡଭେଣ୍ଟ ି ଜ ୍ମରୁ ମିଲେରାଇଟ୍ ଲାଓଦିକିୟ ଆଡଭେଣ୍ଟ ି ଜ ୍ମ ପର୍ଯ୍ୟ ନ୍ତ ଆନ୍ଦୋ ାଳନର ଏହି ସ୍ଥ ାନାନ୍ତ ରଣ, ଶେଷରେ ଘଟୁଥିବା କ୍ର ମର ପ୍ର ତ୍ୟ ାବର୍ତ୍ତ ନକୁ—ତୃତୀୟ ଦୂତଙ୍କ ଲାଓଦିକିୟ ଆନ୍ଦୋ ାଳନରୁ ତୃତୀୟ ଦୂତଙ୍କ ଫିଲାଦେଲଫିୟ ଆନ୍ଦୋ ାଳନ ପର୍ଯ୍ୟ ନ୍ତ ସ୍ଥ ାନାନ୍ତ ରଣକୁ—ପ୍ର ତୀକାତ୍ମ କ ଭାବେ ସୂଚିତ କରେ।

ଯିଶାୟାଙ୍କ ପାଁସଠି ବର୍ଷର ଭବିଷ୍ୟବାଣୀ ଇସ୍ରାଏଲର ଉତ୍ତରୀୟ ଏବଂ ପରେ ଦକ୍ଷିଣୀୟ ରାଜ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ବିରୁଦ୍ଧରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରଥମ ଓ ଶେଷ କ୍ରୋଧାଭିବ୍ୟକ୍ତିର ଆରମ୍ଭକୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ।

> କାରଣ ସିରିଆର ମୁଣ୍ଡ ଦମାସ୍କ; ଏବଂ ଦମାସ୍କର ମୁଣ୍ଡ ରେଜିନ୍; ଏବଂ ପାଞ୍ଚଷଷ୍ଠି ବର୍ଷର ଭିତରେ ଏଫ୍ରାଇମ୍ ଏପରି ଭାବେ ଭଙ୍ଗିତ ହେବ ଯେ ସେ ଆଉ ଜାତିରୂପେ ରହିବ ନାହିଁ। ଯିଶାଇୟ ୭:୮।

ଯିଶାୟାଙ୍କ ପାଞ୍ଚଷଷ୍ଠି ବର୍ଷର ଭବିଷ୍ୟବାଣୀ 742 BC ରେ ଦିଆଯାଇଥିଲା, ଏବଂ ପାଞ୍ଚଷଷ୍ଠି ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ଉତ୍ତର ରାଜ୍ୟ ଅନ୍ତର୍ଧାନ ହେବାକୁ ଥିଲା। 742 BC ପରେ ଉଣେଇଶି ବର୍ଷରେ, ଅର୍ଥାତ୍ 723 BC ରେ, ଉତ୍ତର ରାଜ୍ୟକୁ ଅଶ୍ଶୂର ଦ୍ୱାରା ବନ୍ଦୀ କରାଯାଇ ଦାସତ୍ୱକୁ ନେଇଯାଇଥିଲା। ପାଞ୍ଚଷଷ୍ଠି ବର୍ଷର ସମାପ୍ତିବେଳେ 677 BC ରେ ଦକ୍ଷିଣ ରାଜ୍ୟର ପ୍ରକୋପ ଆରମ୍ଭ ହେଲା, ଯେତେବେଳେ ମନଶ୍ଶେଙ୍କୁ ବାବିଲୋନୀୟମାନେ ବନ୍ଦୀ କରି ନେଇଯାଇଥିଲେ। ଏହିପରି, ପାଞ୍ଚଷଷ୍ଠି ବର୍ଷ ଅର୍ଥ କରେ—ଉତ୍ତର ରାଜ୍ୟର ପ୍ରଥମ ବନ୍ଦୀତ୍ୱ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏକ ଉଣେଇଶି ବର୍ଷର ଅବଧି, ଏବଂ ତାହା ପରେ ମନଶ୍ଶେଙ୍କ ବନ୍ଦୀତ୍ୱ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆଉ ଛୟଚାଳିଶି ବର୍ଷ।

ସେହି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀଗୁଡ଼ିକ କ୍ରମଶଃ 1798, 1844 ଏବଂ 1863 ମସିହାରେ ସେମାନଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପୂରଣକୁ ପହଞ୍ଚିଲେ। 1798 ମସିହାରେ, ପ୍ରଥମ ଦୂତଙ୍କ ଆଗମନ ସହିତ ଉଦ୍ଧାରର ସନ୍ଦେଶରେ ଏକ ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଘଟିଲା, ଏବଂ ସେହି ସହିତ ବାଇବେଲୀୟ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ରାଜ୍ୟଗୁଡ଼ିକରେ ମଧ୍ୟ ଏକ ବାହ୍ୟ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଘଟିଲା। 1844 ମସିହାରେ, ତୃତୀୟ ଦୂତଙ୍କ ଆଗମନ ସହିତ ପବିତ୍ର ସ୍ଥାନକୁ ଯିବା ଦ୍ୱାର ବନ୍ଦ ହେଲା ଏବଂ ଅନୁସନ୍ଧାନମୂଳକ ବିଚାର ଆରମ୍ଭ ହେଲାବେଳେ, ଉଦ୍ଧାରର ସନ୍ଦେଶରେ ଏକ ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଘଟିଲା। 1863 ମସିହାରେ, ପୃଥିବୀର ପଶୁର ଉଭୟ ଶୃଙ୍ଗ ଦୁଇ ଶ୍ରେଣୀରେ ବିଭକ୍ତ ହୋଇଯାଇଥିବାରୁ ଏକ ବାହ୍ୟ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଘଟିଲା।

ରିପବ୍ଲିକନ ଶିଙ୍ଗ ଦୁଇଟି ରାଜନୈତିକ ଦଳରେ ବିଭକ୍ତ ହେଲା, ଯେଉଁମାନେ ସେହି ସମୟରୁ ପୃଥିବୀର ପଶୁର ଇତିହାସ ଉପରେ ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ବିସ୍ତାର କରିବେ। ପ୍ରୋଟେଷ୍ଟାଣ୍ଟ ଶିଙ୍ଗ ଦୁଇଟି ଧର୍ମତ୍ୟାଗୀ ପ୍ରକାଶରେ ବିଭକ୍ତ ହେଲା—ଏକ ପକ୍ଷ, ଯେଉଁମାନେ ନିଜମାନଙ୍କୁ ପ୍ରୋଟେଷ୍ଟାଣ୍ଟ ବୋଲି ଦାବି କରୁଥିଲେ ଏବଂ ସପ୍ତମ-ଦିନର ବିଶ୍ରାମବାରକୁ ପାଳନ କରିବାର ଦାବି କରୁଥିଲେ; ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଏକ ଶ୍ରେଣୀ, ଯେଉଁମାନେ ମଧ୍ୟ ନିଜମାନଙ୍କୁ ପ୍ରୋଟେଷ୍ଟାଣ୍ଟ ବୋଲି ଦାବି କରୁଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ସୂର୍ଯ୍ୟର ଦିନକୁ ନିଜମାନଙ୍କ ଚୟିତ ଉପାସନାର ଦିନ ଭାବେ ଧାରଣ କରୁଥିଲେ।

ସେହି ଇତିହାସରେ, ଅନ୍ଧକାର ଯୁଗରୁ ବାହାରିଆସିଥିବା ପ୍ରୋଟେଷ୍ଟାଣ୍ଟ ଶିଙ୍ଗକୁ 11 ଅଗଷ୍ଟ 1840 ଠାରୁ 22 ଅକ୍ଟୋବର 1844 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପରୀକ୍ଷା କରାଗଲା, ଏବଂ ସେ ସେହି ପରୀକ୍ଷା ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ ବିଫଳ ହୋଇ ରବିବାର-ପାଳନକାରୀ ପ୍ରୋଟେଷ୍ଟାଣ୍ଟ ଲୋକମାନଙ୍କଠାରୁ ରବିବାର-ପାଳନକାରୀ ଧର୍ମତ୍ୟାଗୀ ପ୍ରୋଟେଷ୍ଟାଣ୍ଟ ଲୋକମାନଙ୍କରେ ପରିଣତ ହେଲା।

1844 ମସିହାରେ ସ୍ଥାପିତ ଓ ପରିଚିହ୍ନିତ ହୋଇଥିବା ସତ୍ୟ ପ୍ରୋଟେଷ୍ଟାଣ୍ଟ ଶୃଙ୍ଗର ଇତିହାସରେ, 1856 ରୁ 1863 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏକ ପରୀକ୍ଷାକାଳୀନ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଘଟିଥିଲା। ତାହାପରେ ସତ୍ୟ ସବାଥ-ପାଳନକାରୀ ପ୍ରୋଟେଷ୍ଟାଣ୍ଟ ଶୃଙ୍ଗ, ଉଭୟଭାବେ, ଫିଲାଦେଲଫିଆରୁ ଲାଓଦିକିଆକୁ, ଏବଂ ସତ୍ୟ ସବାଥ-ପାଳନକାରୀ ପ୍ରୋଟେଷ୍ଟାଣ୍ଟ ଲୋକମାନଙ୍କୁଠାରୁ ସବାଥ-ପାଳନକାରୀ ଧର୍ମଭ୍ରଷ୍ଟ ପ୍ରୋଟେଷ୍ଟାଣ୍ଟ ଶୃଙ୍ଗକୁ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହେଲା। “ସାତ କାଳ,” 1798, 1844, 1856 ଓ 1863 ସହ ଜଡିତ ଅଟେ। “ସାତ କାଳ,” ଏକ ପରିବର୍ତ୍ତନ-ବିନ୍ଦୁ ସହ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ପ୍ରତୀକ, ଏବଂ ଏହି ସତ୍ୟ ଅନେକ ସାକ୍ଷୀଙ୍କ ଆଧାରରେ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଛି।

1798 ମସିହାରେ “ସାତ ସମୟ” ସମ୍ବ ନ୍ଧ ରେ ଜ୍ଞ ାନର ବୃଦ୍ଧ ି ହେଲା, କାରଣ ମିଲର୍ ଯେ ପ୍ର ଥମ ସମୟ-ଭବିଷ୍ୟ ଦ୍ୱ ାଣୀ ଆବିଷ୍କ ାର କରିଥିଲେ, ସେହି ନିଜେ ସେହି ସତ୍ୟ ଥିଲା। 1863 ମସିହା ପର୍ଯ୍ୟ ନ୍ତ , ସେହି ସତ୍ୟ କୁ ପ୍ର ତ୍ୟ ାଖ୍ୟ ାନ କରାଯାଇଥିଲା, ଏହିପରି ଭାବେ ଯିଶାଇୟ ପୁସ୍ତ କର ସପ୍ତ ମ ଅଧ୍ୟ ାୟରେ ଉପସ୍ଥ ାପିତ ଭବିଷ୍ୟ ଦ୍ୱ ାଣୀର ପଞ୍ଚ ଷଷ୍ଟ ି ବର୍ଷର

ସମାପ୍ତ ି କାଳର ଅନ୍ତ ି ମ ପର୍ଯ୍ୟ ାୟକୁ ସୂଚିତ କରିଥିଲା।

ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଦୁଇ ହଜାର ପାଞ୍ଚଶେ କୋଡ଼ି ବର୍ଷର ଏହି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀର ଆରମ୍ଭ ଓ ଶେଷ—ଉଭୟ ସ୍ଥାନରେ—ଏକ ଉଲ୍ଟା-ଛବିସଦୃଶ, ଆଇନାପରି ପ୍ରତିରୂପରେ ପାଞ୍ଚଷଟି ବର୍ଷର ବ୍ୟାପ୍ତି ରହିଛି। ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀ ଦିଆଯାଇଥିବା ଖ୍ରୀ. ପୂ. 742 ମସିହାରେ ଆରମ୍ଭର ଆରମ୍ଭର ପାଞ୍ଚଷଟି ବର୍ଷ ଦ୍ୱାରା ଯାହାର ପ୍ରତୀକୀକରଣ ହୋଇଥିଲା, ସେହିପରି ଶେଷର ଆରମ୍ଭର ପାଞ୍ଚଷଟି ବର୍ଷରେ (1798) "ସାତ ସମୟ" ବିଷୟରେ ଜ୍ଞାନର ବୃଦ୍ଧି ଘଟିଲା, ଯାହାକୁ "ଜ୍ଞାନୀ" ମିଲରାଇଟମାନେ ବୁଝି ଘୋଷଣା କରିଥିଲେ। ଶେଷର ଶେଷର ପାଞ୍ଚଷଟି ବର୍ଷରେ, ଅର୍ଥାତ୍ 1863 ମସିହାରେ, ସେହି ଏକେ ସତ୍ୟ ସମ୍ପର୍କରେ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଜ୍ଞାନବୃଦ୍ଧି ହେଲା, ଯାହାକୁ ସତ୍ୟ ପ୍ରୋଟେଷ୍ଟାଣ୍ଟ ଶୃଙ୍ଗର ସମ୍ପ୍ରତି ମୁକୁଟଧାରୀ "ଯାଜକ"ମାନେ ଶେଷରେ ଅସ୍ୱୀକାର କଲେ।

> ଜ୍ଞାନର ଅଭାବରେ ମୋର ଜନମାନେ ନଷ୍ଟ ହେଉଛନ୍ତି; କାରଣ ତୁମେ ଜ୍ଞାନକୁ ତ୍ୟାଗ କରିଛ, ସେହିହେତୁ ମୁଁ ମଧ୍ୟ ତୁମକୁ ତ୍ୟାଗ କରିବି, ଯେପରି ତୁମେ ଆଉ ମୋ ପାଇଁ ଯାଜକ ହେବୁ ନାହିଁ; ଯେହେତୁ ତୁମେ ତୁମର ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ଭୁଲିଯାଇଛ, ସେହିହେତୁ ମୁଁ ମଧ୍ୟ ତୁମ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଭୁଲିଯିବି। ହୋଶେୟ 4:6।

ଦାନିଏଲର ପୁସ୍ତକ ଯେତେବେଳେ ଅମୁଦ୍ରିତ ହୁଏ, ସେତେବେଳେ ଜ୍ଞାନର ବୃଦ୍ଧି "ସାତ କାଳ" ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ଅଟେ; ତେଣୁ ଏହା କେବଳ ଏକ ସଂକ୍ରାନ୍ତି-ବିନ୍ଦୁର ପ୍ରତୀକ ନୁହେଁ, ବରଂ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀମୟ ସନ୍ଦେଶର ଅମୁଦ୍ରଣର ମଧ୍ୟ ପ୍ରତୀକ ଅଟେ।

ଆଉ ଗୋଟିଏ ପରିବର୍ତ୍ତନ 18 ଜୁଲାଇ, 2020ରେ ପ୍ରଥମ ନିରାଶା ସହିତ ଆରମ୍ଭ ହେଲା, ଯାହା "ବିଳମ୍ବର ସମୟ"କୁ ଆରମ୍ଭ କଲା ଏବଂ ପ୍ରକାଶିତବାକ୍ୟ ଅଧ୍ୟାୟ ଏଗାରରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ ସୋଦୋମ ଓ ମିଶର ନାମକ ମହାନ ସହରର ରାସ୍ତାରେ ଦୁଇ ସାକ୍ଷୀ ମୃତଦେହରୂପେ ପଡ଼ି ରହିବାର ସାଢେ ତିନି ଦିନର ଆରମ୍ଭକୁ ଚିହ୍ନିତ କଲା।

୧୮ ଜୁଲାଇ, ୨୦୨୦ ତିନି ଓ ଅର୍ଦ୍ଧ ପ୍ରତୀକାତ୍ମକ ଦିନର (ଏକ "ସାତ କାଳ") ଆରମ୍ଭକୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ, ଯାହା ୧୮୫୬ ରୁ ୧୮୬୩ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତର ଇତିହାସ ଦ୍ୱାରା ଚିତ୍ରିତ ହୋଇଥିଲା। ଉଭୟ କାଳପର୍ଯ୍ୟାୟ "ସାତ କାଳ"ର ପ୍ରତୀକ ଅଟେ। ଉଭୟ କାଳପର୍ଯ୍ୟାୟ ବ୍ୟବସ୍ଥା-ପରିବର୍ତ୍ତନକୁ (ଏକ ସନ୍ତ୍ରାନ୍ତିକୁ) ଚିହ୍ନିତ କରେ। ଉଭୟ କାଳପର୍ଯ୍ୟାୟ "ସାତ କାଳ" ସହ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ଜ୍ଞାନର ବୃଦ୍ଧିକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ।

ବାବିଲୋନର ରାଜ୍ୟରୁ ମେଦୋ-ପର୍ସିଆର ରାଜ୍ୟକୁ ରୂପାନ୍ତରଣର ସମୟରେ ଦାନିୟେଲ ଲେବୀୟପୁସ୍ତକ ଛବିଶର ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଥିଲେ; ଏହିପରି ଲେବୀୟପୁସ୍ତକ ଛବିଶର ପ୍ରାର୍ଥନାକୁ ଶେଷ ଦିନମାନଙ୍କ ରୂପାନ୍ତରଣର ଏକ ପଥଚିହ୍ନ ଭାବେ ଚିହ୍ନିତ କରାଯାଏ। ମିଲ୍ଲରଙ୍କ ସ୍ୱପ୍ନରେ, "ବିଚ୍ଛୁରଣ" ଶବ୍ଦର ସାତଟି ପ୍ରକାଶର ଶେଷରେ, ମିଲ୍ଲର କାନ୍ଦନ୍ତି ଓ ପ୍ରାର୍ଥନା ମଧ୍ୟ କରନ୍ତି। ସେହି କାନ୍ଦନ ଏହି ସମୟକୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ, ଯେତେବେଳେ ଯିହୂଦା ଗୋତ୍ରର ସିଂହ (ମାଟି-ବ୍ରଶ୍ ଧରିଥିବା ମଣିଷ) ଏକ ମୁଦ୍ରାଙ୍କିତ ସନ୍ଦେଶକୁ ଅମୁଦ୍ରାଙ୍କିତ କରନ୍ତି।

ମିଲରଙ୍କ ପ୍ରାର୍ଥନା ଦାନିଏଲଙ୍କ ଲେବ୍ୟପୁସ୍ତକ ୨୬ ସହ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ସେହି ପ୍ରାର୍ଥନାକୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ, ଯାହା "ସାତଥର" ସହ ଯୁକ୍ତ, ଏବଂ ଯାହା ମିଲରଙ୍କ ସ୍ୱପ୍ନରେ ଦ୍ୱାର ଓ ଜଣେଲା ଖୋଲାଯାଇଥିବାବେଳେ ଘଟେ। କିନ୍ତୁ ଦାନିଏଲଙ୍କ ନବମ ଅଧ୍ୟାୟର ପ୍ରାର୍ଥନା, ଦ୍ୱିତୀୟ ଅଧ୍ୟାୟରେ ଥିବା ଦାନିଏଲଙ୍କ ପ୍ରାର୍ଥନା ସହିତ ମଧ୍ୟ ସମନ୍ୱିତ ହୁଏ। ସେହିପରି, ଏହା ନେବୁକଦ୍ନେଜରଙ୍କ "ସାତଥର"ର ଶେଷରେ ତାଙ୍କ ସ୍ୱୀକାରୋକ୍ତିମୂଳକ ପ୍ରାର୍ଥନା ସହିତ ମଧ୍ୟ ସମନ୍ୱିତ ହୁଏ।

ଏହି କାରଣରୁ ମିଲରଙ୍କ ପ୍ରାର୍ଥନା ଲେବୀୟ ପୁସ୍ତକର ଛବିଶତମ ଅଧ୍ୟାୟର ପ୍ରାର୍ଥନା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ ହୋଇଥିଲା, ଯାହା ଏକ ସାର୍ବଜନୀନ ସ୍ୱୀକାରୋକ୍ତିର ପ୍ରାର୍ଥନା ଏବଂ ଶେଷ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀମୂଳକ ଗୁପ୍ତତତ୍ତ୍ୱର ମୁଦ୍ରା ଖୋଲିବା ପାଇଁ ଏକ ନିବେଦନର ପ୍ରାର୍ଥନା ଥିଲା, କାରଣ ସମସ୍ତ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀ ଶେଷ ଦିନଗୁଡ଼ିକୁ ଚିତ୍ରିତ କରେ। ତେଣୁ ଦାନିଏଲ ପୁସ୍ତକର ଦ୍ୱିତୀୟ ଅଧ୍ୟାୟର ଗୁପ୍ତତତ୍ତ୍ୱ ମୁଦ୍ରାଭଙ୍ଗ ହେବାକୁ ଥିବା ଶେଷ ଗୁପ୍ତତତ୍ତ୍ୱକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ। ମିଲରଙ୍କ ପ୍ରାର୍ଥନା, ତାଙ୍କ ସ୍ୱପ୍ନରେ, ତାଙ୍କ କକ୍ଷରେ ଥିବା ରତ୍ନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଘଟିଥିବା ଘୃଣାସ୍ପଦ କାର୍ଯ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ ଉତ୍କଣ୍ଠା ଏବଂ ଧର୍ମିକ କ୍ରୋଧର ଏକ ପ୍ରାର୍ଥନା ଥିଲା। ତାଙ୍କର ଉତ୍କଣ୍ଠା, ଏକ ଶତ ଚୁଆଳିଶ ହଜାରଙ୍କ ମୁଦ୍ରାଙ୍କନ ସମୟରେ, ଯିହିଜ୍କିଏଲ ପୁସ୍ତକର ନବମ ଅଧ୍ୟାୟରେ ଯେମାନେ ନିଶ୍ୱାସ ଛାଡ଼ନ୍ତି ଏବଂ କାନ୍ଦନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଚିତ୍ରିତ ହୋଇଥିଲା।

ମିଲର ଦେଖିଥିଲେ ଯେ ସତ୍ୟ ଗୁଡ଼ିକ କ୍ରମେ କ୍ରମେ ନକଲି ଶିକ୍ଷାମତମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଚାପି ଦିଆଯାଉଥିଲା, ଏବଂ ଶେଷରେ ସେହି ପର୍ଯ୍ୟାୟକୁ ପହଞ୍ଚିଲା ଯେଉଁଠାରେ କାସ୍କେଟ୍ (ଅର୍ଥାତ୍ ବାଇବେଲ୍ ନିଜେ) ଧ୍ୱଂସ କରାଗଲା। ମିଲରଙ୍କ କାସ୍କେଟ୍ ର ଧ୍ୱଂସ ଆଡଭେଣ୍ଟିଜମ୍ ର ତୃତୀୟ ପିଢ଼ୀରେ ଘଟିଥିଲା, ଯେତେବେଳେ କିଙ୍ଗ ଜେମ୍ସ ବାଇବେଲ୍ କୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରି, ବାଇବେଲ୍ ର ଆଧୁନିକ ଦୂଷିତ କାଥଲିକ୍ -ଆଧାରିତ ସଂସ୍କରଣମାନଙ୍କୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆନ୍ଦୋଳନ ହୋଇଥିଲା।

ମିଲର କାନ୍ଦିଲେ, ପରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କଲେ, ଏବଂ ତକ୍ଷଣାତ୍ ଗୋଟିଏ ଦ୍ୱାର ଖୋଲିଗଲା, ଏବଂ ଲୋକମାନେ ସମସ୍ତେ ବାହାରିଗଲେ। ତାହାପରେ ମଳିନତା-ଝାଡୁଥିବା ମଣିଷ (ଯିହୂଦା ଗୋଷ୍ଠୀର ସିଂହ) ପ୍ରବେଶ କଲେ, ଜଣାଳାଗୁଡ଼ିକ ଖୋଲିଲେ ଏବଂ ପରିଷ୍କାର କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲେ। ତାହାପରେ ମିଲର ଛିଟିଏଇଥିବା ରତ୍ନଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ ନିଜର ଚିନ୍ତା ପ୍ରକାଶ କଲେ, ଏବଂ ମଳିନତା-ଝାଡୁଥିବା ମଣିଷ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କଲେ ଯେ ସେ ରତ୍ନଗୁଡ଼ିକର ଯତ୍ନ ନେବେ। ମଳିନତା-ଝାଡୁଥିବା ମଣିଷଙ୍କ ପରିଷ୍କାର କାର୍ଯ୍ୟର କୋଳାହଳ ମଧ୍ୟରେ, ମିଲର ଗୋଟିଏ କ୍ଷଣ ପାଇଁ ନିଜ ଆଖି ବନ୍ଦ କଲେ, ଏବଂ ସେ ଆଖି ଖୋଲିବାବେଳେ, ଆବର୍ଜନା ଅଦୃଶ୍ୟ ହୋଇଯାଇଥିଲା। ରତ୍ନଗୁଡ଼ିକ ଘରଟିର ଚାରିଆଡ଼େ ଛିଟିଏଇ ପଡ଼ିଥିଲା, ଏବଂ ତାହାପରେ ମଳିନତା-ଝାଡୁଥିବା ମଣିଷ ବଡ଼ ପେଟିଟିକୁ ଟେବୁଲ ଉପରେ ରଖିଲେ, ରତ୍ନଗୁଡ଼ିକୁ ସଂଗ୍ରହ କରି ସେହି ପେଟିରେ ପକାଇଦେଲେ ଏବଂ କହିଲେ, "ଆସ ଏବଂ ଦେଖ।"

"ଆସ ଓ ଦେଖ," ଏହି ପ୍ରକାଶ ଏକ ଏମିତି ପ୍ରତୀକ ଯେ, କୌଣସି ସତ୍ୟ ଏମାତ୍ର ଅମୁଦ୍ରାଙ୍କିତ ହୋଇଛି। ମିଲରଙ୍କ ପାଇଁ ଯେ ସତ୍ୟ ଅମୁଦ୍ରାଙ୍କିତ ହୁଏ, ସେହିଟି ହେଉଛି ଅନ୍ତିମ ସତ୍ୟ; କାରଣ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଘଟଣା ହେଉଛି "ଶବ୍ଦଧ୍ୱନି" ସମୟରେ ମିଲରଙ୍କର ଜାଗ୍ରତ ହେବା, ଯାହା ଉଚ୍ଚ ସ୍ୱରର ଆର୍ତ୍ତନାଦକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ। ମିଲରାଇଟମାନଙ୍କ ଇତିହାସରେ ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ଆର୍ତ୍ତନାଦର ସନ୍ଦେଶ ଗ୍ରହଣ କରିବାରେ ମିଲର ଶେଷ ବ୍ୟକ୍ତି ଥିଲେ, ଏବଂ ସ୍ୱପ୍ନରେ ତାଙ୍କୁ ଜାଗ୍ରତ କରୁଥିବା ସେହି ଶବ୍ଦଧ୍ୱନିର ଠିକ୍ ପୂର୍ବରୁ ସେ ଗୋଟିଏ କ୍ଷଣ ପାଇଁ ନିଜ ଆଖି ବନ୍ଦ କରିଥିଲେ। ବାଇବେଲରେ "ଗୋଟିଏ କ୍ଷଣ" ଏବଂ "ଆଖି" ଉଲ୍ଲେଖ କରୁଥିବା ଏକମାତ୍ର ଅଂଶ ପ୍ରଥମ ପୁନରୁତ୍ଥାନକୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ।

> ଦେଖ, ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଗୋଟିଏ ଗୁପ୍ତତତ୍ତ୍ୱ ପ୍ରକାଶ କରୁଛି; ଆମେ ସମସ୍ତେ ନିଦ୍ରାରେ ପଡ଼ିବୁ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଆମେ ସମସ୍ତେ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହେବୁ, ଏକ କ୍ଷଣରେ, ଚକ୍ଷୁର ନିମିଷମାତ୍ରେ, ଶେଷ ତୂରୀଧ୍ୱନି ସମୟରେ; କାରଣ ତୂରୀ ବାଜିବ, ଏବଂ ମୃତମାନେ ଅବିନାଶୀ ଭାବରେ ଉତ୍ଥିତ ହେବେ, ଏବଂ ଆମେ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହେବୁ। କାରଣ ଏହି ବିନାଶଶୀଳକୁ ଅବିନାଶିତ୍ୱ ପରିଧାନ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଏବଂ ଏହି ମରଣଶୀଳକୁ ଅମରତ୍ୱ ପରିଧାନ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ। 1 Corinthians 15:51–53.

ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟର ଏକାଦଶ ଅଧ୍ୟାୟରେ ଯେପରି ଚିତ୍ରିତ ହୋଇଛି, ତୃତୀୟ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତଙ୍କର ଲାଓଦିକିଆ ଆନ୍ଦୋଳନରୁ ତୃତୀୟ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତଙ୍କର ଫିଲାଦେଲଫିଆ ଆନ୍ଦୋଳନକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନର ଇତିହାସରେ, ମିଲ୍ଲର ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ଘୋଷଣାର ସନ୍ଦେଶ ଗ୍ରହଣ କରିଥିବା ଜ୍ଞାନୀ କୁମାରୀମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ସର୍ବଥା ଶେଷଜଣଙ୍କ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରନ୍ତି। ଏହାକୁ ସବୁଠାରୁ ପ୍ରଥମେ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ସେମାନେ, ଯେମାନେ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଆତ୍ମିକ ଥିଲେ।

> "ଏହା ହେଉଛି ସେହି ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ଆର୍ତ୍ତଧ୍ୱନି, ଯାହା ଦ୍ୱିତୀୟ ଦୂତର ସନ୍ଦେଶକୁ ଶକ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ ଥିଲା। ସ୍ୱର୍ଗରୁ ଦୂତମାନେ ପ୍ରେରିତ ହେଲେ, ଯେଣ୍ଟାକି ନିରୁତ୍ସାହିତ ପବିତ୍ରଜନମାନଙ୍କୁ ଜାଗ୍ରୁତ କରିବେ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ଆଗରେ ଥିବା ମହାନ କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବେ। ସବୁଠୁ ପ୍ରତିଭାଶାଳୀ ପୁରୁଷମାନେ ଏହି ସନ୍ଦେଶ ପ୍ରଥମେ ଗ୍ରହଣ କରିନଥିଲେ। ଦୂତମାନେ ନମ୍ର, ନିବେଦିତ ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ପ୍ରେରିତ ହେଲେ, ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ଏହି ଘୋଷଣା ଉଚ୍ଚାରଣ କରିବାକୁ ପ୍ରେରିତ କଲେ, 'ଦେଖ, ବର ଆସୁଛନ୍ତି; ତାଙ୍କ ସାକ୍ଷାତ ପାଇଁ ବାହାରକୁ ଯାଅ!' ଯେମାନଙ୍କୁ ଏହି ଆର୍ତ୍ତଧ୍ୱନି ଅର୍ପିତ ହୋଇଥିଲା, ସେମାନେ ଶୀଘ୍ରତା କଲେ, ଏବଂ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କର ଶକ୍ତିରେ ସନ୍ଦେଶଟି ଘୋଷଣା କରି ନିଜମାନଙ୍କ ନିରୁତ୍ସାହିତ ଭାଇମାନଙ୍କୁ ଜାଗ୍ରୁତ କଲେ। ଏହି କାର୍ଯ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ଜ୍ଞାନ ଓ ଶିକ୍ଷାରେ ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ଶକ୍ତିରେ ଭିତ୍ତିସ୍ଥ ଥିଲା; ଏବଂ ତାଙ୍କର ସେହି ପବିତ୍ରଜନମାନେ, ଯେମାନେ ଏହି ଆର୍ତ୍ତଧ୍ୱନି ଶୁଣିଥିଲେ, ତାହାକୁ ପ୍ରତିରୋଧ କରିପାରିଲେ ନାହିଁ। ସବୁଠୁ ଆତ୍ମିକ ଲୋକମାନେ ପ୍ରଥମେ ଏହି ସନ୍ଦେଶ ଗ୍ରହଣ କଲେ, ଏବଂ ଯେମାନେ ପୂର୍ବରୁ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟରେ ନେତୃତ୍ୱ କରୁଥିଲେ, ସେମାନେ ଶେଷରେ ଏହା ଗ୍ରହଣ କଲେ ଏବଂ ଏହି ଆର୍ତ୍ତଧ୍ୱନିକୁ ଅଧିକ ପ୍ରବଳ କରିବାରେ ସହାୟ ହେଲେ, 'ଦେଖ, ବର ଆସୁଛନ୍ତି; ତାଙ୍କ ସାକ୍ଷାତ ପାଇଁ ବାହାରକୁ ଯାଅ!'" Early Writings, 238.

ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟର ଏଗାରୋତମ ଅଧ୍ୟାୟର ତିନି ଓ ଆଧା ପ୍ରତୀକାତ୍ମକ ଦିନର ଶେଷରେ, ଯେହେଜ୍କିୟେଲ ଅଧ୍ୟାୟ ସଂତେତିରିଶରେ ପ୍ରତିନିଧିତ ହୋଇଥିବା ଦୁଇଟି ସନ୍ଦେଶ ମଧ୍ୟରୁ ପ୍ରଥମଟି ଘୋଷିତ ହୁଏ। ପ୍ରଥମ ସନ୍ଦେଶ ମୃତ ଓ ଛିଣ୍ଡିଯାଇଥିବା ଅସ୍ଥିଗୁଡ଼ିକୁ ଏକତ୍ର କରେ, କିନ୍ତୁ ସେଗୁଡ଼ିକ ତଥାପି ମୃତ ହିଁ ରହେ। ଏହି ସନ୍ଦେଶଟି "ଅରଣ୍ୟରେ" ଡାକୁଥିବା ସ୍ୱର ଦ୍ୱାରା ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇଥିଲା; ଏହାଦ୍ୱାରା ଏହି ପରିଚୟ ମିଳେ ଯେ, ଯେହେଜ୍କିୟେଲଙ୍କ ସନ୍ଦେଶ ତିନି ଓ ଆଧା ପ୍ରତୀକାତ୍ମକ ଦିନ ସମାପ୍ତ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ। ସେହି ତିନି ଓ ଆଧା ଦିନ ଏକ "ଅରଣ୍ୟ"କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ଏବଂ ସେହି "ଅରଣ୍ୟ"ରୁ ହିଁ ଏହି ସନ୍ଦେଶ ଘୋଷିତ ହୁଏ। "ଅରଣ୍ୟ" ମଧ୍ୟ "ସାତ କାଳ"ର ଏକ ପ୍ରତୀକ, ଯାହା ଏକ ସନ୍ଧିକାଳ ଓ ଏକ ମୁହର ଖୋଲାଯିବାକୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ, ଯାହା ଏକ ପରୀକ୍ଷାର ପ୍ରକ୍ରିୟାର ପରିଚୟ କରାଏ।

ବାର୍ତ୍ତାର ଏକ କ୍ରମାଗତ ବିକାଶ ଅଛି, ଏବଂ ମିଲରାଇଟ୍ ଇତିହାସର ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ଆର୍ତ୍ତନାଦ ଦ୍ୱାରା ଯେପରି ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତିତ, ତାହାର ଗ୍ରହଣ ମଧ୍ୟ କ୍ରମାଗତ ଅଟେ। ଯେମାନେ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଆତ୍ମିକ ଥିଲେ, ସେମାନେ ଅରଣ୍ୟରେ ଡାକୁଥିବା ସ୍ୱରର ବାର୍ତ୍ତାକୁ ପ୍ରଥମେ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ; ଏବଂ ଆଡଭେଣ୍ଟିଜ୍ମର ଇତିହାସକାରମାନେ ଅକ୍ଟୋବର 22, 1844 ର କେବଳ କିଛି ଦିନ ପୂର୍ବରୁ ୱିଲିୟମ୍ ମିଲରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଲିଖିତ ଏକ ପତ୍ରକୁ ସୂଚିତ କରନ୍ତି, ଯେଉଁଠାରେ ମିଲର ସାକ୍ଷ୍ୟ ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ସେ ଶେଷରେ ସାମୁଏଲ୍ ସ୍ନୋଙ୍କ ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ଆର୍ତ୍ତନାଦର ବାର୍ତ୍ତାକୁ ବୁଝିଲେ ଏବଂ ଗ୍ରହଣ କଲେ।

> "ପ୍ରିୟ ଭାଇ ହାଇମ୍ସ: ସପ୍ତମ ମାସରେ ମୁଁ ଏମିତି ଗୌରବ ଦେଖୁଛି, ଯାହାକି ପୂର୍ବେ କେବେ ଦେଖିନଥିଲି। ଯଦିଓ ପ୍ରଭୁ ଏକ ବର୍ଷ ଓ ଅର୍ଧ ପୂର୍ବରୁ ମୋତେ ସପ୍ତମ ମାସର ପ୍ରତିରୂପାତ୍ମକ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଖାଇଥିଲେ, ତଥାପି ମୁଁ ସେହି ପ୍ରତିରୂପମାନଙ୍କର ଶକ୍ତିକୁ ଅନୁଭବ କରିପାରିନଥିଲି। ବର୍ତ୍ତମାନ, ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ଧନ୍ୟ ହେଉ, ମୁଁ ଶାସ୍ତ୍ରମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏମିତି ଏକ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ, ଏକ ସମନ୍ୱୟ, ଓ ଏକ ସମ୍ମତି ଦେଖୁଛି, ଯାହା ପାଇଁ ମୁଁ ଦୀର୍ଘକାଳ ଧରି ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଥିଲି, କିନ୍ତୁ ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦେଖିନଥିଲି। ହେ ମୋର ପ୍ରାଣ, ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଧନ୍ୟବାଦ ଦେ। ଭାଇ ସ୍ନୋ, ଭାଇ ସ୍ଟୋର୍ସ, ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ, ମୋର ଚକ୍ଷୁ ଖୋଲିଦେବାରେ ସେମାନଙ୍କର ଉପକରଣତ୍ୱ ପାଇଁ ଧନ୍ୟ ହେଉନ୍ତୁ। ମୁଁ ପ୍ରାୟ ଘରକୁ ପହଞ୍ଚିଗଲି। ଗୌରବ! ଗୌରବ! ଗୌରବ! ଗୌରବ!" William Miller, Signs of the Times, October 16, 1844.

ମିଲରଙ୍କ ସ୍ୱପ୍ନରେ ଯେପରି ଉପସ୍ଥାପିତ ହୋଇଛି, ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ଆର୍ତ୍ତଧ୍ୱନିର ଇତିହାସର ପୁନରାବୃତ୍ତିରେ ମିଲର କେବଳ ଏକ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ପାଇଁ ତାଙ୍କ ଆଖି ବନ୍ଦ କଲେ। ଏହିପରି, "ଏକ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ, ଆଖିର ପଟଳ ମରିବା ମାତ୍ରେ, ଶେଷ ତୂରୀଧ୍ୱନି ସମୟରେ; କାରଣ ତୂରୀ ବାଜିବ, ଏବଂ ମୃତମାନେ ଉଠାଯିବେ।" ମିଲରଙ୍କ ସ୍ୱପ୍ନରେ ସେ ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ଆର୍ତ୍ତଧ୍ୱନିର ସନ୍ଦେଶକୁ ଗ୍ରହଣ କରିଥିବା ଶେଷ ଲୋକମାନଙ୍କ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରନ୍ତି, ଯେପରି ସେ ତାଙ୍କ ନିଜ ଇତିହାସରେ କରିଥିଲେ। ସେ ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରନ୍ତି ଯେମାନେ ଶେଷରେ ସେହି ସନ୍ଦେଶକୁ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି, ଠିକ ସେତେବେଳେ ଯେତେବେଳେ ଧୂଳି ଝାଡୁଥିବା ମଣିଷଟି ଛିଟିଯାଇଥିବା ରତ୍ନମାନଙ୍କୁ ସଂଗ୍ରହ କରି ବଡ଼ ପେଟିକାରେ ପକାଇ ଦେଇଥାଏ। ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ ଏକାଦଶ ଅଧ୍ୟାୟରେ, ଏଜିକିଏଲଙ୍କ ଦ୍ୱିତୀୟ ସନ୍ଦେଶ—ଯାହା ଇସ୍ଲାମର ଚାରି ପବନର ସନ୍ଦେଶ, ଏବଂ ଯାହା ମଧ୍ୟ ମୁଦ୍ରାଙ୍କନର ସନ୍ଦେଶ ଅଟେ—ତାହାକୁ ଗ୍ରହଣ କରୁଥିବା ଶେଷ ଲୋକମାନେ ସେହିପରି କରନ୍ତି, ଠିକ ସେହି ସମୟର ପୂର୍ବରୁ ଯେତେବେଳେ ସାତଟି ତୂରୀମଧ୍ୟରୁ ଶେଷ ତୂରୀ ବାଜେ, ଯାହା "ତୃତୀୟ ହାୟ" ତୂରୀ ଅଟେ। "ଏକ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ, ଆଖିର ପଟଳ ମରିବା ମାତ୍ରେ, ଶେଷ ତୂରୀଧ୍ୱନି ସମୟରେ; କାରଣ ତୂରୀ ବାଜିବ, ଏବଂ ମୃତମାନେ ଅକ୍ଷୟ ଭାବେ ଉଠାଯିବେ, ଆମେ ମଧ୍ୟ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହେବୁ।" (1 Corinthians 15:52)

ଏହି ଅଂଶଟି ଦ୍ୱିତୀୟ ଆଗମନ ସମୟରେ ଘଟୁଥିବା ପ୍ରଥମ ପୁନରୁତ୍ଥାନକୁ ଚିହ୍ନଟ କରୁଛି; କିନ୍ତୁ ପ୍ରକାଶିତବାକ୍ୟ ଅଧ୍ୟାୟ ଏଗାରରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ ମହା ଭୂମିକମ୍ପର ସେହି ଘଣ୍ଟାରେ ମୃତ ଶୁଷ୍କ ଅସ୍ଥିଗୁଡ଼ିକର (ସେହି ଦୁଇ ସାକ୍ଷୀଙ୍କର) ଏକ ପୁନରୁତ୍ଥାନ ମଧ୍ୟ ଘଟେ। ସେହି ଭୂମିକମ୍ପର "ଘଣ୍ଟା"ରେ, ସାତଟି ତୂରୀମଧ୍ୟରୁ ଶେଷ ତୂରୀ ବାଜେ, ଏବଂ ଯେହେତୁ ମୃତ ସାକ୍ଷୀମାନେ ପଥରେ ପଡ଼ିଥିଲେ ସେମାନେ ପୁନର୍ବାର ଜୀବନ ପ୍ରାପ୍ତ କରନ୍ତି—ଲାଓଦିକିୟମାନେ ଭାବେ ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ ଫିଲାଦେଲଫିୟମାନେ ଭାବେ; କାରଣ ତୃତୀୟ ହାୟର ତୂରୀ ସମୟରେ, ସେହି ଦୁଇ ସାକ୍ଷୀଙ୍କୁ ମୁଦ୍ରାଙ୍କିତ କରାଯାଇଛି ଏବଂ ସେମାନେ ଅକ୍ଷୟତାରେ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇଛନ୍ତି, କାରଣ ସେମାନେ ପୁନର୍ବାର କେବେ ପାପ କରିବେ ନାହିଁ। ମିଲର ସେହି ଶେଷ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ଯିଏ ସେହି ସନ୍ଦେଶକୁ ଗ୍ରହଣ କରେ ଯାହା ଦୁଇ ସାକ୍ଷୀଙ୍କୁ ଜୀବନ୍ତ କରେ; ସେହି ସନ୍ଦେଶ ହେଉଛି ଇସ୍ଲାମର ଚାରି ପବନର ସନ୍ଦେଶ, ଏବଂ ଏହାହିଁ ମୁଦ୍ରାଙ୍କନର ସନ୍ଦେଶ।

ସେହି ତୂରୀର ଧ୍ୱନି ସୋଦୋମ ଓ ମିଶରର ରାସ୍ତାରେ ଛିଟିଆଇ ପଡ଼ିଥିବା ମୃତ ଶୁଷ୍କ ଅସ୍ଥିମାନଙ୍କ ଶେଷ ଅଂଶକୁ ଉଠାଏ। ମିଲର ଦେଖିଲେ ଯେ ସତ୍ୟ ଗୁଡ଼ିକ କ୍ରମେ କ୍ରମେ ଜାଲିଆତି ଶିକ୍ଷାବଳୀ ଦ୍ୱାରା ସମାଧିସ୍ଥ କରାଯାଉଥିଲା। ଶେଷରେ ମିଲର କାନ୍ଦିଲେ, ଏହା ଚିହ୍ନିତ କରି ଯେ ମୁଦ୍ରା ଖୋଲାଯିବାର କାର୍ଯ୍ୟ କେବେ ଆରମ୍ଭ ହେବାକୁ ଥିଲା, କାରଣ ସେହି ମୁଦ୍ରା ଖୋଲା ଏକ କ୍ରମବଦ୍ଧମାନ କାର୍ଯ୍ୟ ଅଟେ। ସେହି ମୁଦ୍ରା ଖୋଲା ସାଢେ ତିନି ଦିନର ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା।

ମିଲର କାନ୍ଦିବା ପରେ, ଯିଏ ମୁଦ୍ରିତ ପୁସ୍ତକକୁ ଅମୁଦ୍ରିତ କରିବାର ଶକ୍ତି ରଖୁଥିଲେ, ସେ କାହାଣୀରେ ପ୍ରବେଶ କଲେ। ମିଲରଙ୍କ ସ୍ୱପ୍ନରେ ସେହିଜଣେ ଥିଲେ ଧୂଳି-ବ୍ରଶ ମଣିଷ। ପରେ ମିଲର ପ୍ରାର୍ଥନା କଲେ, ଏବଂ ତକ୍ଷଣାତ୍ ଗୋଟିଏ ଦ୍ୱାର ଖୋଲିଗଲା, ଯାହା ସେହି ସ୍ଥାନକୁ ଚିହ୍ନିତ କଲା ଯେଉଁଠାରେ ତୃତୀୟ ଦୂତର ଲାଓଦିକିଆ ଆନ୍ଦୋଳନ ତୃତୀୟ ଦୂତର ଫିଲାଦେଲଫିଆ ଆନ୍ଦୋଳନକୁ ସ୍ଥାନାନ୍ତରିତ ହେବାକୁ ଥିଲା। ତାଙ୍କର ପ୍ରାର୍ଥନା ଥିଲା ଲେବୀୟ ପୁସ୍ତକ ଛବିଶର ପ୍ରାର୍ଥନା; ଏହା ଥିଲା ଶେଷ ଭବିଷ୍ୟବାଣୀମୂଳକ ଗୁପ୍ତତ୍ୱର ବୁଝାମଣା ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା, ଏବଂ ସେହି ବିଦ୍ରୋହର ଏକ ସାର୍ବଜନିନ ସ୍ୱୀକାରୋକ୍ତି, ଯାହା ଦୁଇଜଣ ସାକ୍ଷୀଙ୍କ ଉପରେ ସାଢେ ତିନି ଦିନ ଆଣିଲା; ଏହା ଥିଲା ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରାର୍ଥନା, ଯେମାନେ ଇଜିକିଏଲ ଅଧ୍ୟାୟ ନଅରେ ମୁଦ୍ରିତ ହୋଇଛନ୍ତି।

ପ୍ରାର୍ଥନା ପରେ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟ (ମଲିନତା-ବ୍ରୁଶଧାରୀ ପୁରୁଷ) ପ୍ରବେଶ କରି କୋଠରୀଟିକୁ ପରିଷ୍କାର କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲେ। ମଲିନତା-ବ୍ରୁଶଧାରୀ ପୁରୁଷଙ୍କ ପରିଷ୍କାର କାର୍ଯ୍ୟର ଶେଷରେ, ମିଲର ଏକ କ୍ଷଣ ପାଇଁ ତାଙ୍କ ଆଖି ବନ୍ଦ କଲେ, ଯାହା ମୃତ ଶୁଷ୍କ ହାଡ଼ଗୁଡ଼ିକ ପୁନରୁତ୍ଥିତ ହେବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସେହି ସମୟାବଧିର ଶେଷକୁ ସୂଚିତ କରୁଥିଲା। ପରେ ମଲିନତା-ବ୍ରୁଶଧାରୀ ପୁରୁଷ ମିଲରଙ୍କ କୋଠରୀରେ ଛିଟିଯାଇଥିବା ରତ୍ନଗୁଡ଼ିକୁ ସଂଗ୍ରହ କରି, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ମିଲରଙ୍କ କୋଠରୀର ମଧ୍ୟଭାଗରେ ଥିବା ଗୋଟିଏ ଟେବୁଲ ଉପରେ ରଖାଯାଇଥିବା ଏକ ନୂତନ, ବଡ଼ କାସ୍କେଟ ମଧ୍ୟରେ ରଖିଦେଲେ, ଯେପରି ଦୁଇ ସାକ୍ଷୀଙ୍କୁ ପତାକାରୂପେ ଉପରକୁ ଉଠାଯାଏ। ପତାକାରୂପେ ସେମାନେ ତାହା ପରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଅନ୍ୟ ଝୁଣ୍ଡକୁ, ଯାହା ଏଯାବତ୍ ବାବିଲନରେ ଅଛି, “ଆସ ଏବଂ ଦେଖ” ବୋଲି ଡାକ ଦେଇଥାନ୍ତି—ଯୁଦାହର ଗୋତ୍ରର ସିଂହ ଯେ ସନ୍ଦେଶଟି ନୂତନ, ବଡ଼ କାସ୍କେଟ ମଧ୍ୟରେ ଏମାତ୍ର ରଖିଦେଇଛନ୍ତି, ତାହାକୁ।

ପରବର୍ତ୍ତୀ ଲେଖାରେ ଆମେ ଉଲାଇ ନଦୀର ଦର୍ଶନକୁ 1798 ମସିହାରେ ମୋହର ଖୋଲାଯାଇଥିବା ଦାନିୟେଲ ପୁସ୍ତକର ସତ୍ୟମାନଙ୍କର ପ୍ରତୀକ ଭାବେ ବିଚାର କରିବା ଆରମ୍ଭ କରିବୁ। ସେହି ବିଚାରଣା ପୂର୍ବରୁ ଆମେ କିଛି ସନ୍ଦର୍ଭ-ବିନ୍ଦୁ ପୂର୍ବହିଁ ସ୍ଥାପନ କରିରଖିଛୁ। ପ୍ରଥମତଃ, ମିଲେରାଇଟମାନଙ୍କର ସନ୍ଦେଶ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଥିଲା (ତାହାର ବିକାଶର ସେହି ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ), କିନ୍ତୁ ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ଥିଲା। ଏହାକୁ ତିନିଟି ନୁହେଁ, ଦୁଇଟି ଉଜାଡ଼କାରୀ ଶକ୍ତିର ଗଠନାତ୍ମକ ପରିପ୍ରେକ୍ଷ୍ୟରେ ରଖାଯାଇଥିଲା। ଦ୍ୱିତୀୟତଃ, ଯେତେବେଳେ ମିଲରଙ୍କ ସ୍ୱପ୍ନ ମୂଳଭୂତ ସତ୍ୟମାନଙ୍କର ଅନ୍ତିମ ପୁନଃସ୍ଥାପନାକୁ ଚିହ୍ନଟ କରେ, ସେତେବେଳେ ସେହି ମୂଳଭୂତ ସତ୍ୟମାନେ ତାହାଙ୍କର ଆଦିକାଳୀନ ମହିମାଠାରୁ “ଦଶଗୁଣ ଅଧିକ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ” ହୋଇଥାନ୍ତି। ତୃତୀୟ ବିନ୍ଦୁ ହେଲା, ପ୍ରଥମ ଦୂତର ଆନ୍ଦୋଳନ (ମିଲେରାଇଟ ଆନ୍ଦୋଳନ) ତୃତୀୟ ଦୂତର ଆନ୍ଦୋଳନରେ ପୁନରାବୃତ୍ତ ହୁଏ, କିନ୍ତୁ କିଛି ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ସର୍ତ୍ତସହିତ। ପ୍ରତୀକ ଭାବେ ମିଲେରାଇଟମାନେ ଫିଲାଦେଲଫିଆବାସୀ ଥିଲେ; ସେମାନେ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ନେବୂଖଦ୍ନେଜର ଥିଲେ; କିନ୍ତୁ ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏବଂ ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟବଶତଃ, 1863 ମସିହାରେ ସେମାନେ “ଜେରିଖୋକୁ ପୁନର୍ନିର୍ମାଣ କଲେ।”

ତୃତୀୟ ଦୂତଙ୍କ ଆନ୍ଦୋଳନ ଲାଓଦିକିୟମାନଙ୍କ ଭାବେ, ପରିବର୍ତ୍ତନର ଆବଶ୍ୟକତାରେ ଥିବା ଅବସ୍ଥାରୁ ଆରମ୍ଭ ହେଲା, କିନ୍ତୁ ଶେଷରେ ସେମାନେ ଯେରିହୋର ଅନ୍ତିମ ବିନାଶରେ (ଶେଷ ଦିନମାନଙ୍କର ଯେରିହୋ) ଅଂଶଗ୍ରହଣ କରିବେ।

> “ତ୍ରାତା ପିତୃପୁରୁଷମାନେ ଓ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବକ୍ତାମାନେ କହିଥିବା କଥାକୁ ବିଲୋପ କରିବା ପାଇଁ ଆସିନଥିଲେ; କାରଣ ସେ ନିଜେ ଏହି ପ୍ରତିନିଧି ପୁରୁଷମାନଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ କହିଥିଲେ। ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟର ସମସ୍ତ ସତ୍ୟ ତାଙ୍କଠାରୁ ହିଁ ଆସିଥିଲା। କିନ୍ତୁ ଏହି ଅମୂଲ୍ୟ ରତ୍ନମାନଙ୍କୁ ମିଥ୍ୟା ପରିପ୍ରେକ୍ଷ୍ୟରେ ସ୍ଥାପିତ କରାଯାଇଥିଲା। ସେମାନଙ୍କ ମୂଲ୍ୟବାନ ଆଲୋକକୁ ଭ୍ରାନ୍ତିର ସେବାରେ ନିୟୋଜିତ କରାଯାଇଥିଲା। ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ଥିଲା ଯେ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଭ୍ରାନ୍ତିର ପରିପ୍ରେକ୍ଷ୍ୟରୁ ବାହାର କରାଯାଇ ସତ୍ୟର ଗଠନରେ ପୁନଃସ୍ଥାପିତ କରାଯାଉ। ଏହି କାର୍ଯ୍ୟ କେବଳ ଏକ ଦିବ୍ୟ ହସ୍ତ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସମ୍ପନ୍ନ ହୋଇପାରୁଥିଲା। ଭ୍ରାନ୍ତି ସହ ଯୋଗସୂତ୍ରର କାରଣରୁ, ସତ୍ୟ ଈଶ୍ୱର ଓ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କ ଶତ୍ରୁର କାରଣକୁ ସେବା କରୁଥିଲା। ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଏହାକୁ ସେହି ସ୍ଥାନରେ ସ୍ଥାପନ କରିବାକୁ ଆସିଥିଲେ, ଯେଉଁଠାରେ ଏହା ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ମହିମାନ୍ୱିତ କରିବ ଏବଂ ମାନବଜାତିର ପରିତ୍ରାଣ ସାଧନ କରିବ।” The Desire of Ages, 287.